

Lægen

PÅ RØMØ BOEDE Hitlers livlæge i skjul. Bag hegn med rottweiler på vagt. Jeg gik forbi mange gange for at få et glimt af ham og konen. Det lykkedes aldrig, og egentlig har jeg aldrig rigtigt troet på det, jeg anser som blot et rygte.

Der skal ikke meget til for at et rygte kan opstå. En misforståelse, nabokiv, kedsomhed, afstikkende vaner, udseendet, sproget ... Inden man ser sig om, går rygterne helt af sig selv.

Men hvorfor skulle en tysk pensioneret, måske nazistisk, læge have sommerhus på Rømø? Skjule sig, jo, men det er ikke let i vore dage. Desuden må han have været omkring de hundrede ti-femten år, da jeg hørte rygtet første gang.

På Rømø skjuler sig derimod: konkursramte, børnefamilier, pensionister, kvindestalkere, privatdetektiver, en politimand, afdankede musikere, afdøde kendte, heteroseksuelle, filistre, forsikringsmænd OG -kvinder, små lommetyve, pizzeriaer, restaurantskokke, ... og jeg selv.

For hvad, hvem skjuler vi os?

Da jeg kom forbi lægens hus, holdt der en sort Mercedes udenfor i skinnet fra gadelygten. Det var ikke en af de nyeste modeller, nok fra '70'erne, en 280. Klassisk. Nyvasket

så det ud til. Sådan en kunne en livlæge fint køre rundt i. Jeg standsede ud for dens front med kølergitteret lige ud for mit venstre knæ og tog min mobil frem. Vendte mig med ryggen til bilen, holdt øje med omgivelserne og begyndte at gå rundt på vejen frem og tilbage og talte med ingen. Mit ansigt holdt jeg, så det ikke kunne ses fra huset.

Jeg grinede et par gange, ikke højt, mest ved at bevæge mig på en måde så en beskuer ville tro det. Ellers var det ikke sådan, at jeg følte mig overvåget. For hvorfor skulle jeg overvåges, det var der absolut ingen grund til. Efter i små ti minutter at have fået tjek på bil, hus, adgangsveje, gik jeg langsomt videre, indtil jeg var ude af syne og gadelygtenes rækkevidde.

Ved siden af lægens hus lå der en stor byggetomt. Jeg gik langs skellet og kunne kun høre lidt summen omme fra havnen igennem en tiltagende vind. En håndfuld biler suste forbi ude på vejen.

Jeg havde skullet forcere et pigtrådshegn for at komme om bagved. Nu havde jeg så fundet et godt sted til min fortsatte overvågning. Det var lidt plat, men jeg var nødt til det.

Stedet var velegnet, fordi hegnet, der indtil for kort tid siden havde skærmet huset fra offentligheden, var taget ned og der var gravet ud til et nyt, hvor der skulle støbes et fundament. Det tidligere hegn var udelukkende af træ, det var tydeligt, at det ny skulle være mere holdbart. Hvad beskyttede ejeren sig imod? Nå, det var ikke opført og

gjorde overvågningen let for mig. Der var åbenbart heller ingen rottweiler eller dobermann.

Kun et enkelt rum var der lys i. Stuen, så det ud til, der var ud fra de flakkende lysglimt at dømme tilsyneladende gang i tv'et. Persienerne var halvt nede, så man nærmest skulle lægge sig for at kunne kikke ind. Jeg tog mod til mig og gik nærmere. Lyset fra byen hjalp til med at finde vej og undgå at træde på ubehagelige ting. For at min skygge ikke skulle ses, gik jeg bagom en lille gravemaskine som stod ved siden af en cementblander og nærmede mig så sammenkrøbet som muligt.

Ude ved indkørslen var der automatisk belysning, vidste jeg. I starten efter opførelsen af huset havde det været indstillet forkert, så det lyste, hver gang nogen kom forbi ude på gaden. Så min lidt forsinkede indskydelse handlede selvfølgelig om, at de kunne have installeret nogle ved havedøren og køkkendøren. Heldigvis kunne jeg gå den anden vej rundt. Så var jeg også ude af bylysets skær.

Min opgave var at se og høre – og notere. Jeg kan ikke her afsløre min arbejdsgiver. "Then I would have to kill you!" Ha ha... Men jeg kan fortælle, at det havde noget at gøre med skattesvig. ... Æv, nu fik jeg vist alligevel afsløret for meget.

Jeg er detektiv i min fritid. Ikke så meget på grund af pengene, mere spændingen. Desuden bruger jeg mine opgaver som inspiration til mine bøger. Og hvorfor ikke få

betaling for at udøve sine interesser. Jeg har altid læst spændingshistorier, set agentfilm, fulgt med i krimiserier.

Den nyopførte, storslåede villa signalerede, at der skete noget om ikke utilstedeligt, så i hvert fald mystisk, ser man det i samfundsmæssigt perspektiv. Jeg forstod godt, at det skulle observeres. Flere lignende sommerhusparceller var i søgelyset, var jeg blevet forklaret. Tre af dem lå inden for en kilometer fra mit eget sommerhus. Alle lidt for sig selv og med høje hegn om.

Nu skete der noget derinde. To skygger bevægede sig. Jeg fik mig rullet rundt, så jeg kunne se ind. Med kun min sorte hue og øjnene i vindueshøjde så jeg en kvinde og en mand forlade stuen. Kvinden trykkede på en kontakt ved døren, og stuen gik i sort. Det tog lige et par sekunder, inden mine øjne var vænnet til mørket. Jeg bakkede hen til hushjørnet og rejste mig op. Et udvendigt lys bag mig blev tændt. Jeg sprang tilbage hen om hjørnet. Døren gik op. For der var en dør, en ekstra havedør, jeg ikke havde regnet med og ikke opdaget i det totale mørke på den side af huset. *Hvad skal man også med en dør lige der?!* Parret stod og talte dæmpet (tysk?) et par minutter, mens jeg undertrykte min trang til at kikke. Stemmerne tav. Nu kyssede de helt sikkert.

“Warum bleibst du nicht über Nacht?” Tysk sprog, men ikke tysk kvinde. Nærmere fransk. Belgisk? Hans svar druknede i suset fra en lastbil ude på vejen, og

mandens skygge på plankeværket fjernede sig. Kort efter slukkede lampen, samtidig med at døren blev smækket i. Der hørtes kun mandens skridt og min halspulsåre. Jeg skyndte mig efter ham, den samme vej jeg var kommet ind til huset. Jeg nåede rundt om grunden uden at høre bilmotoren blive startet og så ham sidde i bilen med mobiltelefonen mod øret. Han tændte en cigaret. I et par sekunder oplyste lighterlyset ansigtet. Et smalt, ubehåret, lyst ansigt – med briller, et kraftigt mørkt stel. Kunne godt være skaldet, men det var ikke til at se. Hvid skjorte, ingen jakke, intet slips. På en café i dagslys ville jeg ikke genkende ham.

Bilen derimod var sådan en, alle ville genkende. Sort, elegant. Den karakteristiske Mercedes dieselmotorlyd afløste efter blot et enkelt sekund startermotorens utvungne *tjiik*. Vejen ud for mig lå øjeblikket efter badet i kraftigt halogenlys fra dobbeltlygterne. Bilen vendte i indkørslen hen mod lågen og trillede majestætisk væk. Tysk nummerplade. Et enkelt B først, altså fra Berlin. Jeg lagde nummeret ind i mobilen.

Hvorfor er det nu lige, at forbrydere i film ofte kører Mercedes?

Derhjemme i sommerhytten fandt jeg pc'en frem åbnede dokumentet Lægen og noterede, hvad jeg havde set og hørt.

Jeg følte mig som en kratlusker, dyneløfter, spion – og det der er værre. Alligevel var jeg godt tilfreds med tjansen. 200,- i timen plus udgifter, samtidig gav det inspiration til mine noveller. Der dukkede af og til motiver op, som jeg ikke havde overvejet. Indimellem tog historierne andre drejninger og kunne skifte tema. Men jeg skulle passe på ikke at lade mig rive med, så historierne blev for udvandede. Jeg skulle huske mig selv som iagttageren og beskriveren. Prøve at lade mine egne domme underordne sig læseren. Så når jeg lod mig selv tolke og begrunde, skulle det se ud som en person, ikke mig, der kunne forestilles at tænke og handle som beskrevet.

Tilbage til den videre historie.

I morgen ville jeg aflægge kvinden et besøg, et uformelt besøg, hvor jeg ville høre om prisen på opførelsen af hegnene, og om hun selv skulle betale, for jeg havde et lignende problem i Esbjerg. Jeg ville starte på dansk, finde ud af, at hun ikke kunne tale dansk, men lidt tysk og ville derefter slå over i fransk, fordi '*jeg anede hendes dialekt*'. Det ville overraske hende og give mig en form for forspring. Hun ville sikkert byde på kaffe, gå i køkkenet, og jeg ville så fotografere stuens indretning. Mens vi sad i stuen, ville jeg høre, om jeg kunne låne toilettet. Jeg ville tage flere billeder af de andre rum.

Jeg ville skylle ud i toilettet og vaske mine hænder, undskyldte over, at det tog så lang tid, men jeg havde haft ondt i maven et par dage. Så ville jeg spørge til dette og

hint, lede hende hen, hvor det – uden at blive intimt – kunne afsløre – for mig – vigtige detaljer om hendes ægte-skabelige status og hendes forhold til manden i den sorte Mercedes.

Jeg er god til kropssprog, de menneskelige tegn som afslører personen over for mig, hans eller hendes psykiske tilstand, forsvarsmekanismerne og den eventuelle kampvilje – og formåen, hvis der er noget at kæmpe imod.

Jeg gik i seng inden aftenens tv-programmer sluttede. Det sidste, jeg så, var starten af en overlevelsesserie med nogle mennesker, som skulle overleve i naturen uden særlig mange hjælpemidler. Den der holdt bedst ud, ville vinde et anseligt pengebeløb.

I sengen prøvede jeg at læse i den bog, jeg havde taget med på min lille 'ferie'. Det var Idioten af Dostojevski, og selv om den lige det sted, jeg var kommet til, handlede om en idiots forsmåede kærlighed, begyndte jeg at tabe bogen og enedes med mig selv om at lægge den og læsebrillerne fra mig og slukke lyset.

Morgenduelig som jeg er, vågnede jeg lidt over otte. Frisk og udhvilet, med pres på blæren og knurren i maven. Som det skal være. Jeg stod op, åbnede vinduet, så nattens dårlige ånder kunne slippe ud, gik ud i badeværelset, urinerede, badede, tørrede mig med et næsten nyt frottéhåndklæde, tørrede gulvet af, børstede tænder, kikkede mig i spejlet – efter at have tørret duggen af det – og var

tilfreds. Jeg afprøvede mine musklers svulmееvner, følte mig overfladisk – og forlod badeværelset.

I stuen, som er bygget sammen med køkkenet, tændte jeg for DAB-radioen, satte vand over, fandt krus og min Peter Larsen neskaffe frem. Jeg smurte mig to ostemadder med sennep og rød peber og satte mig med kaffen ved bordet. Udsigten var lidt diset i dag, men jeg kunne stadigvæk se fastlandet. Efter den første ostemad og et mundfulde kaffe tog jeg blokken og min kuglepen og noterede ned, alt det jeg havde sat mig for. I den nøjagtige rækkefølge. Alt som jeg kunne forudse. Jeg kunne ikke forudse, hvordan hun ville reagere, men jeg har en god tillid til mine evner i både smalltalk og lytning. Og jeg er i særdeleshed god til at virke empatisk, hvis snakken skulle nå ud på de dybder.

Empati er et af de redskaber, en mand skal lære for at komme ind under huden på en kvinde – især hvis han ikke ligner en reklamemodel.

Hele processen stod nu linet op, og jeg memorerede den. En god øvelse er det at skrive det ned, man pinedød skal huske.

Så spiste jeg den anden ostemad, drak resten af kruset med den nu lunkne rest. Jeg tændte for vandvarmeren igen, lavede mig et nyt krus. Jeg fandt mine jeans og frisk undertøj frem. Min nyvaskede skjorte var faktisk tør.

Klokken var nu lidt over ni. Besøget kunne ikke ske før ti, havde jeg besluttet mig for. Så jeg kunne faktisk lige nå at købe ind til resten af dagen.

I DagliBrugsen har de af og til tilbud på øl og andre alkoholiske nydelsesmidler. Jeg var ved at løbe tør for whisky og havde kun en porter og to pilsnere tilbage i køleskabet. Jeg købte to flasker billig Ballantine's og en pakke Heineken, tre éngangspizzaer, mælk, brød, lidt mere ost og en pose blandet salat. Tomater havde jeg. Mens jeg langsomt gik frem mod kassen, prøvede jeg at komme i tanke om andre ting, jeg manglede, men de uhyggelige skrig fra en forkælet dreng fik mig fra det. Man burde forære kunderne ørepropper ved indgangen – ligesom hånd-sprit. Det handler jo om sundhed.

Desuden stod der en kvinde foran mig, som havde en god udstråling bagfra. Jeg hostede for om muligt at få hende til at vende sig om. Det gjorde hun så efter tredje gang, og jeg blev en kende overrasket. Det var hende. Hun smilede – uden at kommentere min hoste.

Vi tog køligt afsked med hinanden ud for hendes indkørsel. Vi havde fulgtes hjemad. Hun var også til fods og havde efter brugsen været ovre hos Digebageren og købt et par af deres gode fiberboller. Jeg havde taget opstilling ude på brugsens parkeringsplads for at vente tændt mig en cigaret og. *Også mine yndlings*, kommenterede jeg. På tysk. Jeg havde således strøget det med det franske. Hun

var fra Polen, lod hun mig forstå! Nå, men det havde jo heller ikke været så tydeligt, da hun sagde godnat til ham med Mercedesen.

Så spurgte jeg sådan helt ud af det blå, om hun havde noget imod, at jeg kiggede hen til hende om eftermiddagen, jeg ville nemlig gerne vide nogle ting om det nye projekt med hegnet og gerne have lov til at se det på nærmere hold.

Hun så overrasket på mig, og jeg følte, jeg måtte gentage – det gjorde jeg så. Hun nikkede og sagde *ja ja* et par gange, mens jeg gentog. Selvfølgelig måtte jeg det.

Hun havde det der vimsende bevægelsesmønster, mens hun gik frem og tilbage mellem køkken- og stueafdelingerne, som lå i forskudt plan. Lige som kinesiske kvinde med stramme dragter. Men hun havde jo også en forholdsvis stram nederdel på nedenunder en lettere nedringet bluse af blødt stof, sådan lidt fjeragtig. På fødderne havde hun sutsko med sløjfer. Mørke strømper.

Panoramavinduerne fremviste en storslået udsigt ind mod fastlandet. Jeg stod og betragtede det, mens hun ordnede kaffebordet. Hvorfor ville de ødelægge udsigten med et hegn? Det spurgte jeg så om? Det varede lidt, inden hun svarede, mens hun ordnede videre. Det var for at sikre sig lidt privatliv, da nabogrunden måske ville blive til en form for industri, forklarede hun. Hun havde ikke helt så megen indsigt i tingene, men hun mente også, at

han, der ejede huset, simpelthen ville have så megen ro som muligt. Han var en meget stille mand, som vist havde haft sine bekymringer i livet. Hvis jeg forstod. Mere kunne ikke fortælle.

Hun og tre andre kvinder, også polakker, havde lejet huset for de næste fire måneder, mens de havde arbejde på kroen. De andre var hjemme i Polen indtil torsdag.

Jeg spurgte til coronaen og lod mig tilfreds med hendes forklaring om, at det jo var arbejde, og at de jo fulgte de samme regler som alle andre, der arbejdede over grænserne. Hun truttede lidt utilpas og kneb munden lidt sammen. Jeg forfulgte ikke emnet. Hun sagde værsgo og vi satte os ved sofabordet. Der var nok at tage af, fiberboller med smør, ost, marmelade, mandelkiks og lidt chokolade. Hygge!

Jo, jeg ville jo gerne se nærmere på grunden og det fundament, der var gravet ud til. Hvis hun vidste, om der var tegninger over det? Det gjorde hun selvfølgelig ikke, var jeg godt klar over, men jeg havde håbet at hun eventuelt ville lade mig kikke ind på et kontor, hvis der var et. Det var der ikke. Men jeg måtte gerne se resten af huset, hun ville vise mig rundt.

Fine værelser, fire i alt, og de så alle beboede ud. Polske kvinder går meget op i deres udseende og parfumer. De overgør det efter min mening, det bliver meget påtrængende, nærmest vulgært. Sådan var duftene også i værelserne. Tunge og søde. Hun havde lige så meget på. Gad

vide, om de fik lov til det på arbejde – altså hvis de nu serverede mad. Men jeg er også meget sart med hensyn til lugt og duft.

Udenfor var jeg overladt til mig selv. Jeg gik over til udgravningen og studerede angiveligt det hele. Gned mig i skægget og i nakken, som om jeg funderede og spekulerede. Så fulgte jeg renden ned mod vandet, der var ebbe lige nu. Der var sat pæle op i det der vel var skel. Og ingen rende endnu. Nogle få personer gik ude på havbunden og samlede østers. Det var ved at være slut på sæsonen. I hvert fald den anbefalede. Jeg gik tilbage. Bankede på køkkendøren. Hun kom ud og lukkede mig ind. Jeg blev på måtten, takkede for hendes venlighed, gæstfrihed og lovede, jeg ville komme om på kroen og spise.

Så gik jeg hjemad.

For at få fred på grunden måtte ejeren være nødt til at plante træer eller en hæk. Det var indlysende. Sådan et hegn, som det der lå klart inde på grunden, ville ikke være nok. Altså måtte det have en anden funktion end kun den lyd-dæmpende. Til sidst ville det ligne et fort.

Jeg havde ikke spurgt til ejerens nationalitet og fortrød det nu. Hvad ville det gøre? Om huset generelt var til at leje? Det kunne jeg forhåbentlig få at vide senere, eventuelt på turistbureauet, som lejede mange af de lokale sommerhuse ud. Hvis det da overhovedet havde sommerhus-status...

Men jeg fortrød ikke, jeg havde taget opgaven. Og jeg var lidt spændt på, hvordan de tre andre servitricer var. Jeg gik hjem og føjede nyt til i min rapport.